

## КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА, ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

DOI: 10.34015/2523-4552.2023.4.11  
УДК 343.14

Голубов А. Є.,  
кандидат юридичних наук, старший  
науковий співробітник  
ORCID: 0000-0001-8608-4206

### КРИМІНАЛЬНА ПРОЦЕСУАЛЬНА ФОРМА ДОКАЗУВАННЯ ЯК ОСОБЛИВИЙ ПРАВОВИЙ РЕЖИМ КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗІ ЗБИРАННЯ, ПЕРЕВІРКИ ТА ОЦІНКИ ДОКАЗІВ

Досліджено нормативні вимоги, що встановлені кримінальним процесуальним законом щодо дій по збиранню, перевірці та оцінці доказів, як засобу врегулювання діяльності з доказування. Відмічено, що кримінальна процесуальна форма, яка заснована на засадах кримінального провадження, визначає загальні вимоги та умови кримінального процесуального закону стосовно діяльності з доказування як окремого правового явища. За призначенням ці вимоги та умови насамперед виступають засобами гарантування прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження – суб'єктів доказування. Вказується, що кримінальна процесуальна форма доказування забезпечує отримання допустимих та достовірних доказів для ухвалення законного, обґрунтованого та вмотивованого процесуального рішення у кримінальному провадженні.

**Ключові слова:** кримінальне провадження; кримінальна процесуальна форма; доказування; кримінальна процесуальна форма доказування; гарантії прав та свобод особи.

**Постановка проблеми.** Реалізація завдань кримінального провадження забезпечується завдяки всебічному правовому регулюванню кримінальної процесуальної діяльності. Це має на меті не тільки належне впорядкування системи кримінальних процесуальних правовідносин, а також створення гарантій захисту прав та свобод учасників кримінального провадження.

Важливу роль у змісті кримінальної процесуальної діяльності відіграє доказування. Саме тому воно отримує у КПК України відповідне та доволі змістовне процесуально-правове опосередкування. Це реалізується шляхом встановлення та закріплення у кримінальному процесуальному законодавстві системи відповідних вимог та умов щодо дій по збиранню, перевірці та оцінці

доказів. Повнота правового опосередкування доказування і системи цих вимог до його здійснення є не тільки засобом врегулювання та здійснення доказування як потужного інструменту реалізації завдань кримінального провадження. Така система процесуально-правових вимог до доказування обумовлює здійснення його у відповідній процесуальній формі, що забезпечує можливість отримання належних, допустимих та достовірних доказів. І, як наслідок, створює передумови для ухвалення законних, обґрунтованих, вмотивованих та справедливих процесуальних рішень. Саме тому дослідження проблематики правового регулювання доказування, визначення системи вимог та умов до його здійснення, а також їх закріплення у кримінальному процесуальному законодавстві є однією з важливих умов належної реалізації завдань кримінального провадження.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Питання доказування завжди були актуальним предметом наукових досліджень. У юридичній літературі вони були предметом наукових досліджень на рівні монографій [3, 4, 9], навчальних видань [4, 7], статей [5], де основна увага приділялася дослідженню питань змісту доказування, його елементів, критеріїв належності, достовірності, допустимості доказів, а також засобів їх отримання тощо. Отримані результати сприяли удосконаленню регламентації в КПК України процесуальної діяльності з доказування. Поряд з цим, питання кримінальної процесуальної форми доказування як самостійного предмета наукового дослідження залишалися іноді поза увагою науковців.

**Постановка завдання.** Метою статті є з'ясування сутності та значення системи процесуальних вимог до діяльності з доказування, що передбачає вирішення таких завдань: встановлення значення кримінальної процесуальної форми для регулювання доказування; визначення змісту та значення вимог та умов процесуальної форми щодо доказування; наведення характеристики ролі процесуальної форми доказування стосовно її регулювання.

**Виклад основного матеріалу.** На початку аналізу основного питання статті висунемо припущення, що з урахуванням дії засад кримінального провадження діяльність з доказування здійснюється відповідно до певних вимог та умов, визначених у кримінальному процесуальному законодавстві. Такі нормативні вимоги та умови забезпечують можливість безперешкодного використання результатів доказування для досягнення мети кримінального провадження. За своєю сутністю вони становлять певну нормативну систему, яка визначає порядок та процедуру діяльності з збирання, перевірки, оцінки доказів. Такий погляд на процесуально-правове регулювання доказування дозволяє, по-перше, проаналізувати повноту та комплексність нормативно-правової моделі діяльності з доказування, яка закріплена у КПК України, по-друге, опрацювати пропозиції по удосконаленню форм та методів діяльності з доказування та їх правового опосередкування.

З метою вирішення мети дослідження та обґрунтування наведеної вище тези звернемо увагу на по-

зицію, висловлену авторами підручника «Кримінальний процес» за редакцією В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило, що кримінальна процесуальна форма являє собою правовий режим кримінальної процесуальної діяльності, що включає дотримання юридичних процедур, виконання певних процесуальних умов та забезпечення гарантій у кримінальному провадженні, де завдяки цьому така діяльність упорядкована, врегульована, має певні форми, які створюються низкою вимог, що пред'являються до неї [1, с. 14]. Як вважається, її зміст цілком можливою застосувати до нашого дослідження. Результатом опрацювання цієї позиції є наступна теза: кримінальна процесуальна форма у її застосуванні до діяльності зі збирання, перевірки, оцінки доказів створює правовий режим доказування, який включає дотримання юридичних процедур його здійснення, виконання при цьому певних процесуальних умов та забезпечення під час збирання, перевірки та оцінки доказів гарантій учасників у кримінальному провадженні. В змісті цього режиму кримінальною процесуальною формою, визначеної кримінальним процесуальним законом, і знаходять своє детальне врегулювання, юридичне закріплення та отримують завдяки цьому обов'язковість загальні вимоги та умови щодо діяльності з доказування. І завдяки цьому доказування і його елементи (збирання, перевірка, оцінка доказів), а також відповідні процесуальні відносини, стають упорядкованими, отримують певні власні процесуальні форми, які визначаються низкою вимог та умов, що пред'являються до

їх здійснення. Обґрунтованість такого підходу підтверджується висловленою у літературі позицією, що процесуальними умовами є нормативні приписи, які встановлюють підстави здійснення процесуальних дій; зобов'язують учасників кримінального провадження отримувати попередній дозвіл; вводять різного роду заборони та обмеження на вчинення ряду дій; визначають коло учасників процесуальних дій та їх процесуальне положення; встановлюють у визначених законом випадках місце, час або строки проведення процесуальних дій [1, с. 15].

Щодо характеристики цього режиму, який встановлюється завдяки процесуальній формі і який фактично визначає вимоги та умови до діяльності з доказування, то відмічається, що для кримінального процесуального права як галузі публічного права є характерним спеціально-дозвільний тип правового регулювання, в основі якого лежить формула: «дозволено лише те, що прямо передбачено законом» [1, с. 29]. Саме цей тип правового режиму з притаманними йому особливостями реалізації методів правового регулювання визначатиме зміст і нормативний характер тих вимог, спосіб їх викладення та характеру виконання і забезпечення, які будуть відноситися до діяльності з доказування. З приводу дії вимог цього режиму щодо суб'єктів правовідносин, зокрема, кримінальних процесуальних, то, як наголошується у літературі, спеціально-дозвільний тип правового регулювання надає особі право тільки на ту поведінку, яка прямо передбачена нормами права, і, відповідно, забороняє поведінку, що нормами права прямо не

визначена [2, с. 29]. Наведене акцентує увагу на тому, що досліджувані нами вимоги та умови повинні віднайти свою чітку («пряму») регламентацію у кримінальному процесуальному законодавстві, визначаючи або забороняючи «тільки ту поведінку, яка прямо передбачена нормами права», зокрема доказового права.

Також окремо необхідно зауважити, що специфіка правового регулювання у сфері кримінального судочинства, яка втілюється у дію особливого спеціально-дозвільного типу правового регулювання кримінальної процесуальної діяльності, має особливість, яка стосується її нормативно-правового аспекту. Останній полягає у тому, що будь-які вимоги до цієї діяльності, у тому числі й загальні вимоги кримінального процесуального закону щодо доказування, повинні отримати не тільки чітке, а й всебічне та повне нормативно-правове закріплення шляхом належного відображення цих вимог у кримінальному процесуальному законодавстві України (ч. 2 ст. 1 КПК України). І це є одним із важливих чинників закріплення ефективних моделей процесуальної діяльності (індивідуальних поведінкових практик) учасників кримінального провадження, які у тому числі представляють сторону обвинувачення. Адже саме кримінальні процесуальні норми містять у собі «конкретні правила поведінки учасників кримінального провадження» [1, с. 28], у тому числі визначаючи вимоги до діяльності з доказування. Слід вказати, що такі вимоги та умови (як правила поведінки) мають бути детально визначені щодо кожного з учасників процесуальної

діяльності з приводу тих чи інших випадків їх поведінки як суб'єктів доказування. Адже, як слушно вказується, діяльність із доказування репрезентується як сума індивідуальних поведінкових практик виконання певними процесуальними фігурами інтелектуальних операцій та юридичних процедур пізнавального й децизійного характеру [3, с. 45].

Взагалі, беручи до уваги те, що процесуальна форма охоплює всю кримінальну процесуальну діяльність, всі її прояви, складовою яких є і діяльність з доказування, цілком можливо є виділення процесуальної форми доказування як самостійного явища, яка і буде включати відповідні загальні вимоги та умови до такої діяльності. При цьому, загальнотеоретичною підставою такого виділення можна вважати філософські категорії загального, особливого та одиничного. І якщо їх застосувати до досліджуваного нами випадку, то категорії загального відповідатиме взагалі кримінальна процесуальна форма, в такому разі вона виступає родовим явищем. Категорії особливого відповідатиме кримінальна процесуальна форма доказування як окремої істотної за обсягом та значенням складової процесуальної діяльності, в такому разі вона виступає видовим явищем. А категорії одиничного відповідатиме кримінальна процесуальна форма збирання, перевірки та оцінки доказів як окремих елементів доказування. З приводу можливості реалізації вказаного підходу звернемо увагу на позицію В.П. Гмирка, що «у вітчизняній теорії доказового права практично дотепер панує традиція не виокремлювати засади доказу-

вання в окремий блок (підсистему) системи засад кримінального процесу» [3, с. 46]. Як вважається, брак таких досліджень не сприяє більш глибокому вивченню питання процесуального порядку доказування та окремих його складових. Але, як засвідчує проведений аналіз, в окремих роботах науковцями були здійснені спроби акцентувати увагу на питанні вимог (умов, засад) доказування.

Насамперед наведемо позицію В. П. Гмирка з означеного питання. Так, у структурі теоретичної моделі «складу доказу» як юридичної конструкції він виділяє нормативний блок, який, на його думку, виконує функцію «процесуального фільтра», покликаного забезпечити відповідність доказів вимогам нормативного стандарту умов, засобів і порядку їхнього формування й запровадження в доказовий обіг. А до структури цього блоку, на його думку, входять такі складники — нормативні вимоги, що визначають: належних учасників правовідносин із формування процесуальних доказів; належну доказову дію; належну процедуру вчинення доказової дії; належну процесуальну форму існування доказів у кримінальній справі; належну процесуальну форму запровадження доказів у кримінальну справу [4, с. 26]. І з таким підходом в можна погодитися, адже елементи нормативного стандарту доказування (умови, засоби та порядок формування й запровадження доказів в доказовий обіг), що наведені В. П. Гмирком, відповідають характеристиці структури кримінальної процесуальної форми, яку утворюють відповідні нормативні вимоги, умови, порядок, послідовність та процедури процесуальної діяльності.

Остання, як вже неодноразово зазначалося, розглядається як основний засіб встановлення загальних вимог кримінального процесуального закону щодо діяльності по доказуванню. У інших працях В. П. Гмирко більш докладно розвинув думку щодо засад доказування в кримінальному процесі, частина з яких, безумовно, стосується діяльності з доказування. Так, ним було запропоновано виділення блоків такої діяльності та наведено погляд на їх змістовне наповнення: а) ціннісний; б) організаційний; в) технологічний. За своїм змістом до вимог кримінального процесуального закону щодо доказування в концепції В. П. Гмирка найбільше відносяться вимоги технологічного блоку діяльності із доказування (загальні технологічні засади; засади підготовчого доказового провадження та засади головного доказового провадження [2, с. 131-153; 5, с. 314-322]).

Звернемо увагу також на позицію Н. В. Сібільової, якою вказується, що діяльність уповноважених органів та їх посадових осіб по збиранню та закріпленню доказів має певну структуру, що включає: формальний бік (жорстко виражений нормативний характер дій уповноважених осіб стосовно джерел фактичних даних, процесуальних способів закріплення інформації, засобів її фіксації) та змістовний (фактична поведінка суб'єктів доказування, використання отриманих доказів для доведення обставин справи). На цій підставі Н. В. Сібільова визначає структуру закріплення доказів як елементу процесуального доказування у вигляді певної сукупності вимог [6, с. 8-11]. У інших роботах Н. В. Сібільова розвинула вказану ідею, обґрунту-

вавши погляд про можливість виділення системи принципів кримінально-процесуального доказування, до складу якої, нею віднесено гносеологічні, процесуальні та організаційні принципи [7, с. 40-45], зміст останніх охоплює як загальні засади кримінального провадження, так і окремі елементи доказового права.

В. М. Тертишник, досліджуючи питання доказування, зазначає, що процесуальна форма доказування визначається його змістом, яка виступає, по суті, універсальним комунікативним та посвідчувальним засобом передачі доказової інформації адресату та створення необхідних гарантій її надійності – достовірності та допустимості у справі [8, с. 276-277]. Як бачимо, науковцем як окреме поняття виділена «процесуальна форма збирання та дослідження доказів», що відображує схожі за змістом аспекти, які були вище нами виділені у вигляді процесуальної форми доказування.

Також звернемо увагу на думку Ю. М. Грошевого, С. М. Стахівського, які виділяють процесуальну форму доказів у кримінальному судочинстві, під якою пропонують розуміти сукупність правових вимог, які пред'являються до доказової інформації щодо її одержання з передбаченого законом процесуального джерела та в установленому законом порядку [9, с. 54-55], де, як вони зауважують, порушення правил збирання доказів, одержання відомостей з непередбачених законом процесуальних джерел суттєво впливають на їхню придатність щодо встановлення обставин, що мають значення для справи [9, с. 34]. Це дозволяє відмітити, що процесуальна

форма доказів у кримінальному судочинстві – це: сукупність певних вимог; визначає джерела та порядок отримання доказів; мета – забезпечення можливості встановлення обставин справи; їх порушення тягне негативні наслідки. З такою позицією щодо виділення «процесуальної форми доказів у кримінальному судочинстві» можна погодитися.

Як засвідчує аналіз праць науковців, що були наведені вище, в юридичній науці мали місце спроби виокремлення та дослідження загальних вимог кримінального процесуального закону щодо діяльності по доказуванню. Більшість науковців висловлює думку, що це визначені законом певні вимоги, по-перше, до самої діяльності з доказування, по-друге, до її суб'єктів, по-третє, ці вимоги забезпечують законність такої діяльності та допустимість і достовірність отриманих доказів для ухвалення законного, обґрунтованого та вмотивованого процесуального рішення у кримінальному провадженні. Хоча щодо структури цих вимог, їх змісту та елементів вчені мають різні погляди.

Для повноти проведеного у статті аналізу звернемо увагу на розв'язання цього питання у праві інших країн. Так, схожим за правовою природою до досліджуваних загальних вимог кримінального процесуального закону щодо досліджуваної нами діяльності можна вважати вчення про заборони в доказуванні, що існує в процесуальному праві ФРН. А.В. Модаван характеризує цей інститут як сукупність норм кримінально-процесуального закону, які встановлюють певні межі в процесі доказування (використання певних джерел доказів; застосування неза-

конних методів збирання доказів) [10, с. 100]. І ці межі цілком можна розглядати як форму існування вимог до діяльності з доказування, а рівень закріплення цих меж у кримінальному процесуальному законодавстві ФРН свідчить про їх загальний характер. З аналізу цього інституту відмітимо, що за характером він відповідає прояву спеціально-дозвільного типу правового регулювання, а за формою прояву виступає у вигляді певних правових вимог-заборон, яких слід дотримуватися під час доказування. При цьому, його спрямування стосується створення системи гарантій прав особи у кримінальному судочинстві ФРН. Тобто, узагальнюючи наведене А. В. Модаваном, можна стверджувати, що сама ідея виділення та правового закріплення як окремого явища вимог (як варіант – заборон) до доказування, що обумовлюється необхідністю дотримання прав і свобод учасників кримінального провадження та дотримання під час доказуванні законності, є цілком обґрунтованою і такою, що заслуговує на підтримку.

Прикладом існування певних вимог до доказування слід також вважати положення доказового права Англії, яке, як зауважує А. В. Модавана, хоча і не розглядається як інструмент забезпечення прав особи, але його мета – створити такі правила, які б дозволяли усунути із процесу або не допустити в процес сумнівних доказів [10, с. 113]. Тобто, поза змістом особливостей доказового права цієї країни, важливим є те, що в ньому існує як окреме явище певна сукупність правил, які використовуються з метою отримання належного (допустимого) результату

від діяльності зі збирання доказів сторонами провадження. Таким чином, відмічаємо, що в країнах, де домінує змагальна модель кримінального судочинства, поширеною є практика змістовного опрацювання правил (вимог, умов) доказування. Враховуючи те, що вітчизняний законодавець у новому КПК України більш змістовно втілює модель змагального кримінального процесу, питання подальших розробки та розширення загальних вимог кримінального процесуального закону щодо діяльності з доказування, є лише питанням часу, а його дослідження слід розглядати як один із напрямів розвитку вітчизняної процесуальної науки.

**Висновки.** Узагальнюючи наведене щодо характеристики поглядів науковців з приводу можливості виокремлення загальних вимог здійснення діяльності з доказування та спроб їх правового регулювання, вкажемо наступне. Так, доходимо висновку про теоретичну обґрунтованість та науково-практичну доцільність виділення загальних вимог та умов кримінального процесуального закону стосовно діяльності з доказування як окремого правового явища. За своєю сутністю ці вимоги є вираженням дії кримінальної процесуальної форми в частині здійснення дій по доказуванню (кримінальна процесуальна форма доказування). За формою прояву ці вимоги та умови становлять приписи кримінального процесуального закону, які формуються та закріплюються з урахування спеціально-дозвільного типу правового регулювання (під час діяльності з доказування дозволено лише те, що прямо передбачено законом). За призна-

ченням ці вимоги та умови виступають засобами гарантування прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження – суб'єктів доказування, а також засобом забезпечення отримання допустимих та достовірних доказів для ухвалення законного, обґрунтованого та вмотивованого процесуального рішення у кримінальному провадженні.

З метою систематизації загальних вимог кримінального процесуального закону щодо доказування пропонуємо здійснити їх розподіл на відповідні групи за критерієм призначення, адже саме він і характеризує правову цінність та підкреслює важливість цих вимог щодо того чи іншого аспекту діяльності з доказування. З цього приводу звернемо увагу на погляд В. П. Гмирка, який виділяє певні конструкції, призначення яких – забезпечення відповідності доказів вимогам нормативного стандарту умов, засобів і порядку їхнього формування й за провадження в доказовий обіг [4, с. 26]. Такою, що найбільше відображує відмічені вище положення щодо вказаних вимог, є позиція, висловлена авторами підручника «Кримінальний процес» за редакцією В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило з приводу правових наслідків дії кримінальної процесуальної форми як особливого правового режиму кримінальної

процесуальної діяльності. Так, нагадаємо, ними вказано, що це включає дотримання юридичних процедур, виконання певних процесуальних умов та забезпечення гарантій у кримінальному провадженні [1, с. 14]. Тому, підтримуючи цю позицію, пропонуємо загальні вимоги кримінального процесуального закону щодо діяльності доказування об'єднати в групи та включити до них такі положення кримінального процесуального закону: загальні вимоги дотримання юридичних процедур доказування; загальні вимоги виконання певних процесуальних умов та дій з доказування; загальні вимоги забезпечення гарантій у кримінальному провадженні під час доказування.

Завершуючи дослідження, звернемо увагу на те, що найбільш вагоме значення як підґрунтя для визначення змісту кримінальної процесуальної форми доказування та для регламентації її положень відіграють засади кримінального провадження. І це не випадково, адже за своєю правовою природою це «фундаментальні положення щодо закономірностей і найбільш суттєвих властивостей кримінального провадження» [1, с. 62], які здійснюють вплив на всі його прояви та аспекти. Тому вважаємо ці питання перспективним напрямом дослідження кримінальної процесуальної форми доказування.

### Список використаних джерел

1. Кримінальний процес: підручник / Ю. М. Грошев, В. Я. Тацій, А. Р. Туманянц та ін.; за ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. Харків: Право, 2013. 824 с.
2. Загальна теорія права: підручник / За заг. ред. М. І. Козюбри. Київ : Ваїте, 2015. 392 с.



3. Гмирко В. П. Доказування в кримінальному процесі: діяльнісна парадигма. Теоретичний аналіз. Проблематизація. СМД-репрезентація : [монографія]. Дніпропетровськ: Академія митної служби України, 2010. 314 с.
4. Гмирко В. Кримінально-процесуальні докази: поняття, структура, характеристики, класифікація. Конспект проблемної лекції. Дніпропетровськ : Академія митної служби України, 2002. 63 с.
5. Гмирко В. В. «Технологічні» засади як складова способу доказування. *Науковий вісник Львівського державного ун-ту внутрішніх справ*. 2011. № 4. С. 314-323.
6. Сибільова Н. В. Допустимість доказів у радянському кримінальному процесі : навч. посіб. К. : НМК ВО при Мінвузі УРСР, 1990. 68 с.
7. Сибільова Н. В. До питання системи принципів кримінально-процесуального доказування. Проблеми держави та права України: темат. зб. наук.праць. Київ: НМК ВО при Мінвузі УРСР, 1992. С. 40-45.
8. Тертишник В. М. Кримінально-процесуальне право: підручник. 5-те вид., доп. і перероб. Київ : А.С.К., 2007. 848 с.
9. Грошевий Ю. М., Стахівський С. М. Докази і доказування у кримінальному процесі. Науково-практичний посібник (2-е вид., стереотипне). Київ : КНТ, Видавець Фурса С.Я., 2007. 272 с.
10. Молдован А. В. Кримінальний процес: Україна, ФРН, Франція, Англія, США: навчальний посібник. Київ : ЦУЛ, 2005. 352 с.

**A. Holubov**, *PhD in Law, Senior Scientist Researcher*  
ORCID:0000-0001-8608-4206

### **Criminal procedural form of evidence as a special legal regime of criminal procedural activities for the collection, checking and evaluation of evidence**

The normative requirements established by the criminal procedure law regarding the collection, verification and assessment of evidence as a means of regulating the evidence activity were studied. It is noted that the criminal procedural form, which is based on legal principles, determines the general requirements and conditions of the procedural law in relation to evidence activities as a separate legal phenomenon. It is proposed to highlight the general requirements and conditions of the procedural law regarding evidence activities as a separate legal phenomenon.

It is indicated that, in their essence, these requirements are an expression of the effect of the procedural form in terms of taking actions on proof (criminal procedural form of proof). According to the form of manifestation, these requirements and conditions constitute prescriptions of the criminal procedural law, which are formed and fixed taking into account the special-permissive type of legal regulation (during the activity of proof, only what is directly provided for by law is allowed). By their purpose, these requirements and conditions act as a means of guaranteeing the rights, freedoms and legitimate interests of the participants in criminal proceedings - the subjects of evidence, as well as a means of en-

sureing the receipt of admissible and reliable evidence for the adoption of a legal, substantiated and motivated procedural decision in criminal proceedings. In order to systematize the general requirements of the criminal procedural law regarding evidence, it is proposed to divide them into the following components: general requirements for compliance with legal procedures of evidence; general requirements for the fulfillment of certain procedural conditions and evidentiary actions; general requirements for ensuring guarantees in criminal proceedings during evidence. It is noted that the principles of criminal proceedings play the most important role as a basis for determining the content of the criminal procedural form of evidence and for regulating the relevant provisions.

**Keywords:** *criminal activity; criminal procedural form; proof; criminal procedural form of evidence; guarantees of rights and freedoms of an individual.*